

Za našo deco.

Vrvar Hasan.

(Pravljica iz zbirke »Tisoč in ena noč.«)

Dalje.

»Glej, tu je prilika, da dokažeš, kar si zadnjič govoril,« je rekel Sadi. »Ta človek je bil vse svoje življenje siromak. Vidi se, da dela kakor mravlja noč in dan, a kljub temu živi prav težko.«

Sadi je pristopil k vrvarju, ga je pozdravil in vprašal, kako mu je ime.

»Ime mi je Hasan,« je ta odgovoril, »ali vsi me kličejo samo: vrvar Hasan.«



»Hasan!« je nastavljal Sadi. »Vidim, da si zelo marljiv človek in da izvršuješ svoj posel že dolgo časa. Čudim se, da si nisi prihranil kaj denarja, da bi si mogel nabaviti več materiala ter zaposliti še tudi kakega pomočnika.«

»Gospod!« je odgovoril Hasan. »Čudiš se, da si nisem kaj prihranil! Ti ne veš, da delam od jutra do večera, pa komaj preživljam sebe in družino. Imam ženo in petero majhnih otrok, od katerih si še ne morem sam pomagati niti eden. Kako si morem kaj prihraniti? Še vesel sem, če jim morem vsaj kruha kupiti, ne da bi moral prositi od drugih miloščine.«

»Dobro, Hasan!« ga je prekinil Sadi, »ne čudim se več, ker razumem tvoje težave. Kaj bi rekel, če bi ti daroval mošnjo z dvesto zlatniki? Ali bi mogel ta denar pametno uporabiti, da bi postal kmalu bogat in srečen človek?«

»Ne polagam vseh nad samo v denar,« je odgovoril Hasan, »pa kljub temu sem prepričan, da bi s takim denarjem mogel lepo razviti svojo obrt in da bi kmalu postal bogat človek.«

Sadi je nato potegnil mošnjo iz žepa in jo je izročil Hasanu z besedami: »Vzemi to mošnjo,



uporabi teh dvesto zlatnikov kolikor mogoče pametno. Mojemu prijatelju Sadu in meni bo jako milo, če bova izvedela, da si postal srečen in bogat.«

Ko je presrečni Hasan začutil v svoji roki toliko vsoto, je bil tako od tega prevzet, da ni vedel besede odgovoriti. Dvignil je rob Sadijevega plašča, da bi ga poljubil. Ta ga pa je milo odrinil in se je s svojim prijateljem oddaljil.



Hasan je nato spravljal svoje delo in je odšel domov, premišljujoč, kam bi hranil toliko vsoto, ker ni imel niti blagajne, niti omare, ki bi jo mogel zakleniti. Pa si je nekaj zamislil. Odvzel je 10 zlatnikov za razne izdatke, druge pa hranil v svojem turbanu, katerega je vedno nosil na glavi. Še istega dne je kupil nekaj priprav za svoj obrt, stopil pa je tudi v mesnico, da kupi malo mesa za svojo družino.

Vračajoč se domov, je nosil meso v roki. Tedaj pa ga bliskoma napade velik orel in mu hoče iztrgati meso iz roke. Tako močno ga je bilo prijel, da se je Hasan branil le z veliko težavo. Pri tem prerivanju je Hasan slučajno potegnil za svoj turban in ta mu je padel na tla. Joj! Orel se zdaj ni več brigal za meso, ampak s krempļji je zgrabil turban ter ga je odnesel v zračne višave.



Ubogi Hasan je začel kričati in klicati na pomoč. Na mah se je zbralo mnogo ljudi, da vidijo, kaj je. Začeli so kričati in mahati z rokami, da bi se orel splašil ter spustil svoj plen. Pa vse zaman. Velike ptice kmalu ni bilo več videti. Odnesla je turban in z njim denar.

Hasan se je ves otožen podal domov. Od ostalega denarja si je moral kupiti nov turban. Zdaj ni imel več dosti denarja, ni mogel več misliti na to, da bi si s tako vsotico še kaj pomagal in da bi obogatel.

Najbolj pa ga je mučila ena misel, namreč ta: Kaj bo njegov dobrotnik Sadi na to rekel? Kaj mu bo odgovoril, če ga bo vprašal, kam je dal dobljeni denar? Ali mu bo verjel, da je denar izgubil na tako čuden način?

Dalje sledi.

Čudno mnenje.

Ko je Jurček prišel prvičkrat v mesto, je srečal imenitnega gospoda s svetlim, visokim cilindrom. »O joj!« se začudi Jurček, »pri nas biksamo le čevlje, tukaj pa tudi klobuke.«

Z dvema pisemskema znamkama obogatela.

V Frankfurtu (Nemčija) je obogatela z 2 pisemskema znamkama revna pisarniška uradnica, ki je bila celo odpuščena iz službe in zapadla brezposelnosti. Med staro kramo očeta in starega očeta je odkril njen znanec dve redki znamki iz angleške Gujane v južni Ameriki iz l. 1850. Znanec se je odpeljal takoj v Pariz, kjer so dognali, da gre v tem slučaju za dva pristna komada zelo redkih znamk. Na celim svetu je od nekdane izdaje le še 10 komadov. Še pred kratkom je bilo ponujenih za en komad 110 tisoč frankov. Z dvema komadoma pa si je pridobila brezposelna uradnica toliko premoženje, da ne bo občutila bridkih posledic brezposelnosti celo življenje.

Slavec se naseljuje v severno Sibirijo.

Po uradnih potrditvah iz sibirskega mesta Tobolsk se širi naš slavček po severni Sibiriji. Slavec so ugotovili v bližini Tobolska še le leta 1923, kjer se je prikazal en par ob koncu maja in pričel gnezditi. Istega leta so opazovali prikazen slavcev v dveh vaseh v bližini Tobolska. Od leta 1924 do danes se je število slavčkov po severni Sibiriji znatno pomnožilo in poslušajo slavec koncem junija po raznih krajih tolikanj obsežne severne Sibirije. Slavci gnezdijo po Sibiriji po stepah, pašnikih ali po grmovju ob manjših rekah in ob gozdnih močvirjih. Nikdo pa ne zna podati razlogov, zakaj se je začel slavec baš v današnjih časih širiti po Sibiriji, kjer igrajo važno vlogo podnebni skoki.